

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. április 8.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

JÉZUS KÖZÖSSÉGE, KÜLDETÉSE, KÖVETÉSE

Köszöntés igéje: Ézsaiás 43,1.4a

És most, oh Jákób, így szól az Úr, a te Teremtőd, és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! [...] Mivel kedves vagy az én szemeimben, becses vagy és én szeretlek.

Énekek: 338; 466

Lekció: János 21,1-19

Alapige: János 21,1-19

Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tibériás tengerénél; megjelentette pedig ekképen: Együtt voltak Simon Péter, és Tamás, akit Kettősnek hívtak, és Nátánáel, a galileai Kánából való, és a Zebedeus fiai, és más kettő is az ő tanítványai közül. Monda nékik Simon Péter: Elmegyek halászni. Mondának néki: Elmegyünk mi is te veled. Elmentek és azonnal a hajóba szálltak; és azon az éjszakán nem fogtak semmit. Mikor pedig immár reggeledett, megállt Jézus a parton; a tanítványok azonban nem ismerték meg, hogy Jézus van ott. Monda azért nékik Jézus: Fiaim! Van-e valami ennivalótok? Felelének néki: Nincsen! Ő pedig monda nékik: Vessétek a hálót a hajónak jobb oldala felől, és találtok. Oda veték azért, és kivonni már nem bírták azt a halaknak sokasága miatt. Szóla azért az a tanítvány, akit Jézus szeretett, Péternek: Az Úr van ott! Simon Péter azért, amikor hallotta, hogy ott van az Úr, magára vette az ingét (mert mezítelen volt), és bevetette magát a tengerbe. A többi tanítványok pedig a hajón mentek (mert nem messze voltak a parttól, hanem mintegy kétszáz singnyire), és vonták a hálót a halakkal. Mikor azért a partra szálltak, látják, hogy parázs van ott, és azon

JÉZUS KÖZÖSSÉGE, KÜLDETÉSE, KÖVETÉSE

felül hal és kenyér. Monda nékik Jézus: Hozzatok a halakból, amelyeket most fogtatok. Felszállt Simon Péter, és kivonta a hálót a partra, amely tele volt nagy halakkal, százötvenhárommal; és noha ennyi volt, nem szakadozott a háló. Monda nékik Jézus: Jertek, ebédeljetek. A tanítványok közül pedig senki sem merte tőle megkérdezni: Ki vagy te? Mivelhogy tudták, hogy az Úr ő. Oda ment azért Jézus, és vette a kenyeret és adta nékik, és hasonlóképen a halat is. Ezzel már harmadszor jelent meg Jézus az ő tanítványainak, minekutána feltámadt a halálból. Mikor aztán megebédeltek, monda Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-é engem ezeknél? Monda neki: Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged! Monda neki: Legeltesd az én bárányaimat! Monda neki ismét másodszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem? Monda neki: Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda neki: Őrizd az én juhaimat! Monda neki harmadszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem? Megszomorodék Péter, hogy harmadszor is mondta neki: Szeretsz-é engem? És monda neki: Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda neki Jézus: Legeltesd az én juhaimat! Bizony, bizony mondom néked, amikor ifjabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartad; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarod. Ezt pedig azért mondta, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent. És ezt mondván, szólt neki: Kövess engem!

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, az Úr Jézus Krisztusnak a földi életében ugyanúgy át kellett élnie a próbákat, kísértéseket, a mindhalálig való, a kereszthalálig való engedelmisségben ő dicsőségesen meg is élte, így győzött. És Urunk ezért ámulunk azon, hogy mi is minden nap győzhetünk teveled.

Áldunk téged a mögöttünk levő ünnepi időszak sok drága igéjéért. Köszönjük, hogyha fizikailag nem is lehattunk együtt, de a te isteni jelenléted mégis lelki közösséget adott számunkra és, hogy élő Urunk van. Köszönjük, hogy ma is az Úr ugyanúgy munkálkodik, mint akkor és ott.

Hálát adunk, hogy az Úr Jézusról szóló evangélium örömhíre csakugyan támasz nekünk akkor is, amikor e világ csalárdsága, sikerei csábítanak el tőled vagy épp ellenkezőleg, a bajok, nehézségek között éreznénk, mintha elhagytál volna bennünket. Köszönjük, hogy mi Jézusban láthatjuk, ki is vagy te számunkra mennyei Atyaként, és csakugyan a te Szentlelked és igéd által nagyon személyesen ott vagy számunkra.

Hálát adunk a személyes csendességben kapott igei üzenetekért is, de köszönjük, hogy ma este is a munkanap végén lehet, hogy fizikailag elfáradva, de mégis a te jelenlétedben lelkileg felüdülve szólni akarsz hozzánk, és tapasztalhatjuk jelenléted örömét.

Kérünk téged, erősíts, bátoríts, vigasztalj, ints bennünket. Ma is azt add, amire szükségünk van, Urunk, Jézus érdeméért.

Ámen.

Igehirdetés

A kalauz szerinti tegnapi és mai napra kijelölt igeszakaszt olvastam fel a Szentírásból, bizonyára olvastátok ti is a napi csendességben vagy ha valaki este szokta, majd a 15. verstől kezdődő szakasz mára adatott nekünk. És így egyben teljes a történet üzenetében az Úr Jézus személyének és munkájának a kijelentése. Három egyszerű szóval akarom összefoglalni ennek a bibliai történetnek Jézusra mutató üzenetét: a közösség, a küldetés és a követés kifejezésekkel. Három k-betűvel kezdődő szó egyébként, de így, mit jelent Jézus közössége, mit jelent Jézus küldetése és mit jelent Jézus követése.

Jól ismerjük ezeket a történeteket, mert híresek arról, hogy Jézus megkérdezte Pétertől háromszor is, hogy szeretsz-e engem. Illetve általában azért is híres szokott lenni, különösen a gyerekek között, mert ha emlékszünk, amikor vízen járt Péter, akkor süllyedni kezdett a kishitúsége miatt, de tudjuk, hogy ő azért tudott úszni, lásd most a bibliai történetben ő kiúszott Jézushoz. A vízen járó Péter süllyedése tehát nem azért volt életveszélyes számára, mert nem tudott volna úszni, hanem mert a kishitúsége miatt Jézusnak a segítségére szorult. És látszik a történetből, így az egész történeti leírásból, hogy az Úr Jézus most is különösen Péterrel foglalkozik. Talán emlékeztek, hogy a megelőző részben, amikor Tamással akart külön foglalkozni, akkor sem csupán Tamásnak akart megjelenni, hanem, hogy a feltámadás napja után nyolcadnapra, ami szintén az Úr napja, egy hétre rá történt, megjelent a tanítványi közösségnek, és mivel Tamás már akkor ott volt, Tamással utána külön még foglalkozik.

És itt is ezt látjuk, hogy Péter valamilyen szinten első a tanítványi csapatban, de Jézus, amit Péternek is mond a három kérdésével, az vonatkozik a többiekre is természetesen. Ami pedig előtte történik, Jézus világosan a tanítványi közösséggel akar valamit megismertetni.

Ezért fontos Jézus közössége, nemcsak egyénként, hanem közösségként is; Jézus küldetése épp a közösség miatt is; és hogy mindez hogyan valósul meg Jézus követésében. A 19. versben olyan egyszerűen ki lehet mondani magyarul is: „Kövess engem!” De fontos, hogy azért ez mégis másfajta követés lett már, mint ami akkor volt, amikor először hívta az Úr Jézus Pétert is és a többi tanítványt is a maga követésére. Milyennek látszik az Úr Jézus a közösség, a küldetés és a követés igei gondolatában, és milyennek látjuk az övéit, a tanítványokat.

Jézus közössége. A bibliai történet így kezdődött: „Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tibériás tengerénél; megjelentette pedig ekképen:...” A tanítványok – ahogy hallottuk – bajban vannak: halásznikuk kell valamiért, de nem fognak semmit. És aztán látszik, hogy Jézus hasonlóan csodát tesz, mint amit a Lukács evangéliuma 5. részében tudjuk, hogy már egyszer megtett még korábban, amikor elhívta a tanítványait. Péter is akkor mondta – emlékeztek – neki: „Eredj el én tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!” De az egész történetben a tanítványok csupán mellékszereplők, mert Jézusnak a feltámadás utáni megjelenését akarja kiemelni a bibliai kijelentés. „Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak...”, és így – tehát végig Jézusra kell figyelni, hogy ő milyen.

Tibériás tengere, más néven Galileai-tenger vagy Galileai-tó. Miért vannak ott? Mert a feltámadás napja reggelén az asszonyoknak az angyalok is meg maga Jézus is mondta, hogy a tanítványainak mondják meg, hogy majd menjenek Galileába és ott találkozik velük. Tehát azért vannak itt a tengernél, mert Jézus oda hívta őket találkozni, csak még nem történt meg a találkozás. Az írásmagyarázók mindegyike megjegyzi, hogy az is lehet, hogy Péternek ez az 'elme-gyek halászni' gondolata szintén már egyfajta kishitőség, hiszen ő emberhalász, miért megy akkor halászni. Ezek az írásmagyarázók picit negatívan viszonyulnak Péterhez. Mások azt mondják, hogy az is lehet az ok, hogy egyszerűen nem volt mit enni, és hát legtöbben halászok voltak, mielőtt Jézus tanítványai lettek, természetes, hogy akkor valamilyen módon ennivalót próbálunk szerezni.

Azt szeretném csak kiemelni, hogy a történetben csupán körülmény, hogy elmentek halászni. Nem olvassuk azt, hogy az Úr az ígében értékelte volna ezt, hogy most ez jó volt vagy nem volt jó. Az biztos, hogy nem fogtak semmit, ez kiderül a történetből. És az is biztos, hogy nem arról akar beszélni az ige, hogy most ez mivel töltötte el őket. Amennyiben kishitőség is volt már ebben, hogy nem emberhalász hivatásban vannak, hanem megint valami régit csinálnak – ha ilyen lelki módon vennék –, de nem sikerül, akkor milyen rossz érzés a hívó embernek ilyenkor lelepleződni, vagy ha éhesek és nem fognak semmit, akkor nincs mit enni.

De nem ezzel foglalkozik az igei leírás. Hanem akkor jelenik meg Jézus a történetben. Mert itt is megint az Úr Jézus személye a fontos. És miért jelent meg az Úr Jézus? Mert ki akarja nekik jelenteni, hogy kicsoda is ő: megjelentette magát pedig eképpen, ismét megjelentette eképpen. A 14. versben pedig hal-lottuk: „Ezzel már harmadszor jelent meg Jézus az ő tanítványainak, minek-utána feltámadt a halálból.” Csupán a körülmény a tanítványok helyzete, az Úr Jézus, feltámadott Jézus megjelenése a fontos.

És látjuk, hogy már a kérdésével is arra utal, hogy ő tudja, mi van velük. Az ősi szövegnek a hangsúlya még inkább tagadóbb kifejezéssel fordítható le, mikor így mondja: – Nincsen semmi ennivalótok, ugye? A „Van-é valami en-nivalótok?”, ez is jelzi, hogy: – Ha éhesek vagytok, akkor van-e mit ennetek? De ugye nincs semmi ennivalótok? – erre kérdez rá Jézus. És amikor mondják, hogy nincs, akkor történik meg aztán a csodálatos halfogás, ami már aztán ismerős lehetett nekik. János, nem véletlen bizonyára, sejti, hogy akkor mintha Jézus lenne az. Mivel az ünnepi istentiszteleteken ezekről volt szó, most nem kell belemennünk, hogy hogyan nem ismerték föl Jézust egyből, hogy nem, egy biztos, hogy kezdik sejteni, hogy akkor ez az Úr, a feltámadott Úr. Én csak azt szeretném kiemelni, hogy mivel nem volt mit enniük, az Úr Jézus csodála-tos halszaporítással, úgymond egy csomó halat ad nekik ajándékba, kifogják.

De itt nincs vége a csodának, hiszen amikor partra érnek, akkor pedig már ott van az ennivaló. Ez azt jelenti, hogy sokkal hamarabb ehettek, mint hogy-ha még utána kellett volna elkészíteni. Plusz kenyér is volt. A kommentárírók megjegyzik, hogy ez is mindenképp csoda is. Egyszerű hétköznapi helyzet, de mindenképp csoda. És olyan egyszerű ezt kimondani: a feltámadott Jézus meg-

jelent a tanítványainak. Hogyan? Nem fogtak semmit, erre ő egy csomó halat ad nekik, amit kifoghattak, de ennivalót is akar nekik adni. Asztalközösségben akar, úgymond lenni a tanítványokkal. Ezért is akartam így kimondani, hogy közösség. Annyira szoros közösség a tanítványokkal, hogy nemcsak ott akar lenni velük, hanem étkezik is velük, közösen étkeznek. Megelőzőleg sikertelen munka, fáradtság, éhség is – szinte biztos –, de mivel ott van az Úr, ezért hatalmát a csodában mutatja meg, de ennél sokkal mélyebben, a szeretetközösségben az övéivel.

Pár éve történt, hogy valamelyik ificsapattal mentünk Neszmélyre ifihétvégére. Az ifivezetők megbeszéltek, hogy mi mindent kell majd venni, aztán amikor leértünk, csak kiderült, hogy elfelejtettünk – elfelejtettünk (!) – kenyeret venni. De az ott derült ki. És Neszmélyen akkorra már bezárnak a boltok, és nem volt kenyér. Olyan rosszkezd kezdett lenni azért bennünk, meg hogy már vacsorára is együtt szerettünk volna közösen vacsorázni, de hát ha nincs kenyér, akkor hogy lesz közös vacsora. És az egyik ifivezető beült a kocsiba és elindult, hogy valahol a környéken hátha sikerül kenyeret találni.

A vége az lett, hogy tényleg talált valahol pékséget és nem is akármilyen kenyeret tudott hozni, mert még meleg volt a kenyér, abszolút meleg, szinte forró, épp akkor készült el. Minden úgy átváltozott, mert onnantól fogva már nem az volt a problémánk, hogy hogy felejtettünk el kenyeret hozni, meg ez ugye milyen rosszkezdvet jelentett volna, meg az ifisek előtt is most akkor hogy mondjuk ezt, hanem az Úr milyen ajándékot adott, mert meleg kenyeret adott. És olyan jó volt, hogy testileg is jól laktunk, és úgy lelkileg is éreztük, hogy hát igen, ezt a hétvégét is az Úr biztos meg fogja áldani, hogyha ebben ilyen egyszerűen megadta a bajban a segítséget.

Ilyen egyszerű csodaként éljük át, ami történt. Mert a halászok szoktak sok halat fogni. Most az volt a csoda, hogy Jézus szavára fogták a sok halat megint. És ennél még egyszerűbb, hogy étkezés közösen, mert van mit enni. És az Úr csodálatos módon erről gondoskodott, mert az Úrral közösségben vannak az övéi. Ma is velünk van az Úr, mi is, fizikailag, ha nem is lehetünk együtt, de tapasztaljuk mégis valamilyen módon a közösséget. Nekünk is lehet sikertelen munka, fáradtság, akár a szó legszorosabb értelmében éhség, bármilyen formában átélhetjük, hogy szükségünk van az Úr Jézus jelenlétére, közösségére. Vagy talán még imákozunk is, hogy Uram, tegyél csodát, mert valami nincs, vagy valaki nincs. És énnekem itt mindenképp eszembe jutott ez, hogy hát milyen szoros az az imaközösség az egyes ificsapatok között meg a testvérek között, amikor imádkozunk valakiért, aki halálos betegen fekszik a kórházban, és mi azt kérjük, hogy Uram, adj gyógyulást, add őt vissza a családjának meg a lelki családnak, nekünk. Csodáért könyörgünk.

De ebben a történetben az látszik, hogy nem a tanítványok személye a döntő, hanem Jézus jön, és a közösségét akarja először az övéinek kiemelni. Ha ő ott van, akkor ő tudja, hogy mit tegyen, megvan a terve, a célja. Ma is igaz, hogy akár a betegágyon fekvő betegnek is, gyermekének, tanítványának, akár nekünk is mindig a közösségét, az ő szeretetteljes közösségét akarja kiemelni.

JÉZUS KÖZÖSSÉGE, KÜLDETÉSE, KÖVETÉSE

Itt harmadszor jelent meg – olvassuk – ennek a tanítványi csapatnak, úgymond. Volt több megjelenése is, hiszen az asszonyoknak is megjelent, de a tanítványainak harmadszor, mert a vele való közösséget akarta számukra erősíteni.

Ebben a közösségben az ilyenfajta megjelenésében – ha emlékeztek – mindig megjelent a küldetés is. Rögtön a feltámadása estéjén, mikor köszöntötte őket, hogy „Békesség nektek!”, épp János evangéliumában olvastuk, hogy: „Vegyetek Szent Lelket: Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak; akikéit megtartjátok, megtartatnak.” Aztán amikor Tamással is külön beszél, és ugye ott mondja ki, hogy: „Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek.” Ebben is benne van, hogy mert majd sokan lesznek, akik nem látnak, de mégis hisznek, mert majd megismerik a Jézust, mert a tanítványi közösség betölti a küldetését. És itt is erről van szó.

A küldetésnek a hangsúlyát úgy tudjuk meg ebben a történetben, amit Péternek mond az Úr Jézus. Ezért fontos ezt a két történetrészletet mindenképp egyben látni, „mikor aztán megebédelték”, tehát ez mutatja, hogy ugyanaz a történet, csak most egy újabb hangsúly. A fő cél természetesen nem változott Jézus szerint: az emberhalász lét. De ennek a megerősítésére szükség van. És látszik a történetből, hogy Péternek különösen is. A másikinál Tamás számára volt valami különösen fontos, hiszen ő nem akarta elhinni, hogy feltámadt Jézus, most meg Péterrel kell különösen foglalkoznia. A közösség miatt is, de ma a küldetésre is rátérünk.

Amikor Péter megebédelt a többiekkel együtt Jézus őt szólítja meg. Ismerjük a történetet, nem szeretném újra elmondani, amit Jézus mondott, csak azt hadd emeljem ki, hogy annyiszor olvastam ezt a Károliból, hogy „monda neki...”, „monda neki...”, Péter mond valamit Jézusnak vagy Jézus mond valamit Péternek, tehát látszik, hogy beszélgetés van. Most nem feltétlenül csodát akar tenni Jézus, mint a halszaporítás vagy az étkezésnél, hogy segített, hanem most beszélget a tanítvánnyal nagyon személyesen. De amiről beszélget, abban látszódik, hogy mindenképpen a tanítvány szeretetközösségét akarja megerősíteni önmagával, de közben ez a küldetést is jelenti.

Azért, mert épp a János evangéliumában korábban elmondta Jézus, hogyha őt szeretik a tanítványok, akkor azokat szeressék, akik az övéi, és itt ezt, ugye, nagyon kiemeli Jézus. Nem az a kérdés, a fő kérdés, hogy Péter szeresse Jézust, illetve szeresse a Jézuséit, hanem a harmadik kérdésnél, a harmadszori kérdésnél is a megszemélt Péter lelkének a legmélyét már látjuk, hogy mi is van benne. Ott már megértette, hogy neki azt kell nézni, hogy az Úr mit érez, az Úr mit mond és az Úr mit tud, mi az Úrnak a véleménye. Mert kétszer mondta, hogy „Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged!”, ez olyan természetes, ezt ő őszintén mondta. De neki tovább kellett menni ennél, és Jézus erre vezeti rá.

Mert az Úr iránti szeretetnél is meg az Úréi iránti szeretetnél is sokkal döntőbb, hogy Péter tisztában van-e azzal a közösséggel, ami az Úr oldaláról a szeretet megnyilvánulása. „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek

téged” – itt teljesen Jézusra kellett magát bíznia Péternek. Arra nézve is, hogy hogyan szerethetlek én téged, illetve hogyan tölthetem be azt a küldetést, amit kapok, ha nekem kell pásztori szeretettel legeltetni a tiédet, a juhokat. A küldetésben nagyon fontos a veled való közösség megélése, de te vagy a hangsúlyos, Uram.

Talán emlékeztek, hogy Péternek ez azért fontos volt, mert ha Péter szeretete maradt volna az igazi hangsúly, akkor nem mindig élte volna meg, hogy szereti az Úr Jézust és betölti azt a küldetést, amit kap Jézustól az övéi iránti szeretetben. Rögtön induljunk ki abból, amikor küldte volna őt a Szentlélek már pünkösöd után Kornéliuszhoz, egy pogány ember házába, oda ő nem ment volna el, hogyha nem jelenik meg háromszor az a bizonyos lepedő az állatokkal, ha nem győzi meg őt az Úr Lelke, hogy nyugodtan mehet. De ennél van egy még szomorúbb mozzanat. Mert erre lehet mondani, hogy Péterben még annyira ott van a régi énjéből, az óemberi természetéből fakadó hamis vallásosság, hamis ószövetségi vallásosság, hogyha én zsidó vagyok, akkor nemhogy nem mehetek be a pogány ember házába, hát nem is érintkezhetek vele semmilyen szinten, hát ő pogány. Pedig addigra Jézus már – emlékeztek – épp Galileában elmondta nekik, minden keresztesen halljuk, hogy: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket.” De Kornéliuszhoz mégsem akart volna elmenni Péter.

De van egy még szomorúbb, az meg a Galata levél 2. rész, ami már leleplezi, hogy Péterben milyen szeretet is van, amikor nincs meg a Jézussal való közösség szeretetkapcsolata. Mert nagy szeretetközösségben közösen étkezik – halljuk: közösen étkezik – a pogány-keresztyén testvéreivel. Ugye milyen öröm? Péter, a zsidó-keresztyén Péter komolyan és közösen étkezik pogány-keresztyénekkel. De mikor a zsidó-keresztyén testvérei Jeruzsálemből megérkeznek a helyszínre, abban a pillanatban fölugrik az asztaltól és átmegy a zsidó-keresztyén testvérei asztalához. Érdekes, hogy a zsidó-keresztyén testvérei nem akartak volna leülni a pogány-keresztyének asztalához? Ugye ezt nem tudjuk, csak azt tudjuk, hogy erre esélyük nem volt. Mert azt olvassuk, majd nézzétek meg a Galata levél 2. részében, Pál emlékezik vissza, mert ő is ott volt. És valami olyasmi történt, hogy Pál azonnal érezte, hogy itt rendbe kell tenni a dolgokat, mert nagyon nagy a szeretetlenség, és ez odáig fajulhat, hogy még a végén nem tudjuk igazán a Jézusról szóló evangéliumot hirdetni. Pedig csak annyi történt, hogy Péter megint valami nagyon óemberi természetéből fakadó hamis szeretet-gondolat miatt a pogány-keresztyének asztalát azonnal otthagyja és odamegy a zsidó-keresztyén testvéreihez.

Ez Péter, ha nincs Jézussal közösségben a helyén. Ugye milyen nagy ajándék, hogy Jézus harmadszor is megkérdezte Pétertől: „Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem?” Mert a harmadiknál már megszorodott Péter, és akkor jön ki belőle, hogy akkor neki azt kell mondani, hogy: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged.” Ez a megszorodás vezette oda, hogy teljesen Jézusra kell figyelnem, amikor az a kérdés, hogy szeretem-e tényleg az Urat, illetve tudom-e a küldetést betölteni. Jézus végig így mutatkozott Péternek.

JÉZUS KÖZÖSSÉGE, KÜLDETÉSE, KÖVETÉSE

Mert amikor ő azt mondta neki, hogy „Eredj el én tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!” – emlékeztek –, Jézus ott mondta, hogy: – Emberhalász leszel, Péter. Dehogy megyek el, te fogsz megváltozni.

Aztán nagycsütörtök estéjén, ott is milyen megható, mikor elmondja az Úr Jézus, hogy „Simon! Simon! Ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.” Tehát ott is Péterrel külön foglalkozik Jézus, pedig nem kis kérdés volt számára, hogy most Péter mit tesz.

A tagadásánál – emlékeztek – nemcsak a kakas szól, hanem megáll az Úr Jézus ott az udvaron, amikor valahova viszik, és hátrafordítja a fejét, mert rá kell Péterre néznie.

Szintén Lukács evangéliumából tudjuk meg, hogy Jézus Péternek külön megjelent még a feltámadás délelőttjén vagy délutánján. És most ismét Péterrel foglalkozik Jézus. Azt akarom csak kiemelni, Jézus küldetése Péter számára fontos: „Őrizd az én juhaimat!”, „Legeltesd az én bárányaimat!”, „Legeltesd az én juhaimat!” Tehát ott van, hogy ez nagyon fontos, de ez csak akkor működik, hogyha Péter számára tiszta, hogy ugyanannak az Úrnak a szeretetközösségét kell továbbra is tapasztalnia, átélnie, magáévá tennie hitben, aki korábban is mutatta ezt.

Másrésről a juhokat nem könnyű szeretni – a pásztorok ezt el tudják mondani. Mert a fiatal juhocskák, azok rakoncátlanok, könnyen elszaladnak, könnyen kíváncsiak, és akkor máris nincsenek ott a nyáj védelmében, és a pásztornak vagy a kutyát kell küldeni, vagy neki kell szaladni, hogy nehogy már elkapja a vadállat. Vannak az idősebb juhok, azoknak meg kialakulnak a rosszabb szokásaik, mindig ugyanazt csinálják és a pásztor már kicsit dühös is, amikor már megint ugyanazt csinálja, pedig már hányszor megharapta a kutya vagy hányszor odacsaptam azzal a botommal, de még mindig azt csinálja, hát ilyenek az öreg juhok. Vannak a kosok, amelyek néha fel akarják öklelni még a pásztor is, vagy a többieket.

Én most a juhokról beszéltem. De ha a gyülekezetben a szó lelki értelmében valaki magára ismer, akkor az nem baj, mert ugye az Úr maga azt mondta, hogy ő a jó pásztor, az övéi pedig a juhok. Te milyen juha vagy az Úr Jézusnak? De most a történetben az a kérdés – mert küldetés –, amit Péter kapott, a tanítványok is kapták, te is kapod meg én is kapom, ez az Úr tanítása. Mit jelent számodra legeltetni a bárányaimat? Őrizni a juhaimat? Legeltetni a juhocskáimat? Mit jelent neked férjként, szülőként vagy gyermekként, nagyszülőként vagy unokaként, osztálytársként, munkatársként, ifitagként, szolgálóként lelki testvéri kapcsolatban megélni a Jézustól kapott küldetést? Itt Péterrel foglalkozott Jézus, mert neki volt szüksége rá, de ami itt Péterrel zajlik, azt a többiek is átélhették. Márcsak azért is, mert Jézus épp Péteren keresztül is akarta megmutatni nekik, hogy ő a vele való közösségben milyen küldetést bíz az övéire. Mindig az Úr iránti szereteten látszódik meg az, amit az övéi iránti szeretetben megélünk. Ha úgy érezzük, hogy én nem tudok valakit szeretni úgy, nem tudom betölteni ezt a küldetést, akkor hol van az Úr irántam való szeretetbe ve-

tett bizalom ereje? Amikor azt kell mondani, hogy: – Uram, te tudod, hogy... A közösség és a küldetés ezért tartozik nagyon össze.

Az is lehet, hogy mivel most itt a gyülekezeti közösségben nem lehetünk együtt, de milyen nagy ajándék, amikor ismét együtt lehetünk. De akkor készüljétek föl, ha ismét együtt leszünk, akkor találkozni fogsz olyanokkal is, akiket lehet, hogy nem is volt olyan könnyű szeretni a gyülekezetben. Amikor nem vagyunk együtt, akkor könnyebb szeretnünk egymást talán, mert nem látjuk egymást, nem halljuk egymást, de amikor ismét együtt leszünk, akkor lehet hogy lesznek olyan juhocskák, akik talán még háromszor is fognak úgy viselkedni, hogy nem biztos, hogy könnyű lesz szeretned őket. De a történet arról beszél, hogy itt Jézus cselekszik. Pétert háromszor kérdezte meg. Lehet, hogy az élethelyzetek majd, amikor ismét együtt lehetünk a közösségben, azért lesznek háromszor-négyszer-öttször, hogy megmutassa Jézus, hogy csak akkor megy a küldetés szeretetteljes teljesítése, hogyha a vele való közösség is ezt a szeretetet, örömet jelenti.

És ezért fantasztikus az utolsó gondolat: Jézus követése. És Péternek Jézus ezt hangsúlyozza. Mivel holnapra jelölte ki a kalauzunk a 20. verstől kezdődő szakaszt, én most nem akartam felolvasni, benne van majd holnap, ha elolvasátok, vagy előre is szabad olvasni már ma este, de hadd jegyezzem meg, hogy utána is Jézus Péternek azt emelte ki, hogy: te kövess engem. Tehát Jézus követése. De az után van ez, hogy közösség vele és küldetésteljesítés hangsúlya.

És mit mondott Jézus a követésénél? Miben kövesse? Ez engem annyira meghatott. Nekem ez a gondolat lett teljesen újszerűvé most az ismerős történetleírásban. Hiszen ezt a feltámadott Jézus mondja Péternek, miközben előtte arról beszél, hogy majd hogy fog Péter meghalni. Tehát a „Kövess engem!” előtt közvetlenül az hangzik el, hogy: – Péter, te majd a te haláloddal valahogyan meg fogod az Istent dicsőíteni. Tehát nem arról beszél Péternek, hogy Péter, majd hogyan kövess engem ezek után, hanem arról beszél, és ezt emeli ki: „Bizony, bizony mondom néked...” Valami jellemző volt a múltban, amikor fiatal voltál, de amikor majd megöregszel, akkor majd lesz egy jellemző, amiben meg fogod látni, hogy a te halálod Istent hogyan fogja megdicsőíteni. A feltámadott Jézus a tanítványának a haláláról beszél, mert ebben akarja felragyogtatni, hogy mit jelent az ő követése a tanítvány számára. Rögtön hadd mondjam, hogy hát legalább harminc év körülbelül eltelhetett még ez után, Péter minden valószínűség szerint Rómában lett kivégezve, csak ez a Bibliában nincs leírva, a hagyomány szerint viszont tudhatunk erről, a 60-as évek második felében valamikor. Ez a történet, esemény pedig harmincegy-két évvel korábban. Tehát még harminc év volt Péternek a Jézus követésében. De az Úr Jézus nem a harminc évet akarta átfogni most a példában, hanem a legutolsó pillanatot: hogyan dicsőíti majd meg Istent a halálával. „Kövess engem!”

Tehát Jézusnál is a halála. Hogyan dicsőítette meg Jézus a halálával a mennyei Atyát. Hogyan dicsőítette meg a mennyei Atyát a szenvedésével az Úr Jézus. Természetesen az ő élete is benne volt ebben a dicsőítésben, János 17: (Atyám) „Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet re-

ám bízta, hogy végezzem azt” – és még akkor nem is volt ott a kereszthalál dicsősége számára. A János 12-ben kéri az Atyától, hogy dicsőítse majd meg őt, és az Atya ki is jelenti, hogy meg fogja dicsőíteni. De az Úr Jézus szenvedése, kereszthalálban megélt szenvedése és halála, engedelmessége dicsőítette. És ebben lehet Péter Jézus követője: halállal dicsőíti majd meg az Istent. Ennyire legyőzött a halál Péter számára is, hogy Jézus elmondja, hogy meg fogsz halni, de Isten dicsősége lesz ebben is felragyogtatva.

Római levél 14. részének a 7. versétől kezdődő kijelentést hallhattuk a nagyhéten is: „Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának: mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk. Mert azért halt meg és támadott fel és elevenedett meg Krisztus, hogy mind holtakon mind élőkön uralkodjék.”

Péter, aki a tagadásnál valószínű féltette az életét, háromszor tagadott. Péternek meg kellett tanulnia a földi élete során, hogy maximálisan Jézusra van szüksége a közösségnél, a küldetés teljesítésénél és a követésnél is. Péter nyugodtan várhatta, hogy mikor fog majd beteljesedni az, amiről Jézus beszélt. A második levele 1. részének 14. versét akkor írta le, amikor már érezte, hogy valószínű közel van ez az időpont: „Mint aki tudom, hogy hamar leteszem sátoromat, amiképen a mi Urunk Jézus Krisztus is megjelentette nékem.” A 60-as évek közepe, második fele írja ezt a levelet Péter, már idős, és érzi is, sőt azt mondja, tudja – „mint aki tudom...” –, mert amit az Úr mondott, az nem sokára valószínű be fog következni. És emlékeztek, Pál is így gondolkodott a 2. Timótheusi levélnél, hogy: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.” Tehát amikor ott voltak, akkor ők ebben a hitben élték meg az Úr Jézus követését is.

Megjegyzem, János, amikor az evangéliumot írja, ő már mindenképp utána van a Péter elmenetelének is az Úrhoz. Tehát milyen megható lehetett Jánosnak leírni a történet menetében ezeket a mondatokat, mert ő már tudta, hogy igen, már Péter ott van az Úrnál, és a halála megdicsőítette az Urat, és János ezt leírja a Szentlélektől vezetve.

De természetesen az üzenetben nekünk így magasztos és így lesz még hangsúlyosabb: hát ha Jézus ennyire biztosra mondja az övéinek az élete utolsó pillanatára vonatkozó drága igazságot – megdicsőíti a te halálod az Istent –, mert az övéi halála megdicsőíti az Urat. Mindegy, hogy hogyan, sőt, ha Jézus halálát nézzük, nem is biztos, hogy könnyű. És ne felejtsétek el, nemcsak betegek vannak, akár halálos betegek a vírus miatt is, de vannak szenvedő keresztyének is, akik számára ez az igei gondolat a szó legteljesebb értelmében akár ma is beteljesedhet, mert mártírhalt hal, mert vállalja Jézust, vállalja a szenvedést. Ma is vannak hívő testvéreink, akik Péterhez, Pálhoz hasonlóan mártírhalt halnak. De Jézus ezt előre elmondta Péternek és utána mondta, hogy „Kövess engem!” Tehát a Péter élete addig, amíg a halálával is megdicsőíti Istent, az a néhány évtized, mindegy, hogy mennyi, minden egyes napján Jézus követése. És ezért akartam így kiemelni, hogy az Úrral való közösség és a küldetés az ő követésében realizálódik. Minden nap Jézus követésében.

Hogyan követte Jézust Péter? Hát nem tökéletesen, ugye ahogy hallottuk a példákban, de azért mégiscsak megtanulta ő is, hogy a pogány hívő testvéreket is szeretnem kell, ugyanúgy, mint a zsidó hívő testvéreket. Megtapasztalta azt is, amikor kihozta az Úr angyala őt a börtönből, mert imádkoztak érte a testvérek (Cselekedetek könyve 12. rész). És azt is olyan kedves látni a Bibliában, a Korinthusi 1. levél 9. rész 5. versében, hogy Péter a misszióba pünkösöd után a feleségével ment, Pál erről beszél. Jézus követésében nem látjuk, hogy ott lenne a felesége, bár ott lehetett esetleg, ha nem kellett otthon gyermekeket nevelni. Az is biztos, hogy Jézus földi élete során Péter anyósát meggyógyította Jézus. De az még biztosabb, a Biblia alapján látszik, hogy Péter felesége is ment Péterrel együtt a misszióba, mert a házasságukkal is az Urat követték.

Ezeket az igazságokat az Úr Jézus Péter számára hangsúlyossá akarta tenni. Megjelent harmadszor a tanítványainak, ebben Péterrel különösen is akart valamit elvégezni, és a többiekkel is, az Úr Jézussal való közösség, küldetés és az ő követésének az örömét, valóságát. Jézus követése nekünk is a hétköznapiakban valósul meg. Milyen nagy ajándék, hogy ha eljön az Úr Jézus, akkor meghalunk sem kell, de ha nem jön el az Úr Jézus, hanem meghalunk előtte, abban is az Isten dicsőségét, az ő drága nevét magasztalja az életünk. És Péter Jézus követésében át is élte ezt.

Bátorítson az Úr, hogy mi pedig a földi életünk mostani időszakában itt a gyülekezet közösségében is és bárhol, ahol vagyunk, legyünk így Jézus követői. Tudva, hogy az ő szeretetétől senki és semmi el nem szakíthat, mert ő megtartja az övét.

Imádkozzunk!

Áldunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy az Úr Jézus ennyire törődött szeretettel a tanítványokkal, Péterrel is. Hálát adunk neked, hogy ezt a bibliai történetet is leírtad a kijelentésben.

Köszönjük, hogy a te követésed ennyire hétköznapi egyszerűséggel történhet számunkra is a házasságban vagy egyedülletben, a családi életben, a munkában, a gyülekezetben. Köszönjük, hogy mi is megélhetjük azt a küldetést, amit ránk is ránk bízál.

És Urunk, amikor a gyülekezetre gondolunk, akkor úgy is gondolunk a gyülekezetre, ahol olyan jó lennünk a te jelenlétedben, a te közeledben személyesen is, de úgy is, mint gyülekezet, aki a missziót teljesíti ebben a világban a téged nem ismerők között. Arra kérünk, hogy hadd lehessünk mi is a magunk helyén ilyen módon misszionáriusok.

Köszönjük, hogy a mi küldetésteljesítésünknek a háttérében is mindig az Úr Jézussal való közösség drága öröme, ereje lehet. Hadd látszódjon meg ez a krisztuskövető életünkben csakugyan. Ha bárhol nekünk is szükségünk van helyreállásra, helyreállítatásra, cselekedd azt, kérünk.

Imádkozunk azért, hogy a kórházban fekvő beteg testvéreink, akiknek az állapota még súlyos is talán, hadd érezzék át ugyanúgy a te közösséged lelki erejét. Köszönjük, hogy mi a te kezedben tudhatjuk őket is.

JÉZUS KÖZÖSSÉGE, KÜLDETÉSE, KÖVETÉSE

Akik pedig otthon vannak és érzik ennek a vírusnak a rossz hatásait még mindig talán, ők a betegség között, és minden terhe, nehézsége között hadd érezzék meg, hogy elég a te kegyelmed. És köszönjük, hogy te vagy a mi gyógyítónk.

Kérünk téged a mártírhalál előtt álló keresztyén testvéreinkért azokban az országokban, ahol üldözik őket. Erősítsd őket is. Köszönjük, hogy az ő haláluk is megdicsőíti az Istent, a te drága nevedet, Atyánk.

Imádkozunk azért, hogy segíts nekünk vállalni a szenvedést is akár, ha kell. Köszönjük, hogy mi a szenvedés között is a te szeretetedet élhetjük meg azok iránt, akik közé küldesz.

Arra kérünk, hadd lehessen a gyülekezet közösségében mihamarább személyes találkozásunk. Köszönjük, hogy most is már egy kis enyhítés lehetett az országban. Kérünk téged, védjél bennünket, add, hogy minél hamarább lehessen még több enyhítés.

Kérünk, segíts vezetőinknek a jó döntések meghozatalában, adj nekik bölcsességet.

Segítsd a vírushelyzet miatt különösen is fáradt orvosokat, ápolókat, rendőröket, mindenkit, akik ebben az ügyben dolgoznak, szolgálnak. És kérünk, hogy hadd lehessenek ők is áldássá a munkájukkal.

És könyörgünk Kárpátaljáért. Olyan szomorú hallani, hogy a háborús helyzet hogyan alakul ott most. Kérünk arra téged, adj az ottani magyaroknak, az ottani lelki testvéreinknek különösen is békességet, beléd vetett hitet, Urunk. Vess véget a háborúnak is ott, kérünk.

Jézusért hallgasd meg könyörgésünket, Atyánk, és most a csendben elmondott imádságunkat is.

Ámen.

466. ének

1. Rád tekint már hitem, Megváltóm, Istenem, A Golgotán:
Halld könyörgésemet, És vedd el vétkeket;
Mostantól hadd legyek Tied csupán.
2. Szívemet töltse be Kegyelmed ereje Buzgósággal!
Mehaltál érettem; Add: szívem s életem
Teérted éghessen Forró lánggal!
3. Ha elfog utamon Félelem s fájdalom: Fogd kezemet!
Derítsd fel éjemet, Szárítsd fel könnyemet:
Tévelygésben ne hagyd Én lelkemet!
4. Éltem ha fogyva fogy, És a halál ahogy Jön már felém:
Megváltóm, ments te meg Kétségtől engemet,
Nálad hogy üdvömet Meglássam én.